

הכל בשליטה

הרבי ידע מה וכיצד אמור לקרות. הן בתשל"ח, לפני ראש חודש כסלו, הן במאורעות שהיו קשורים עם הספרים, הן כשדיבר על גזרת "מיהו יהודי" ועל שלמות ובטחון עם ישראל וארץ ישראל והן בכל העניינים. הרבי ידע שיהיה ז"ך אדר ראשון תשנ"ב, ז"ך אדר תשנ"ד וג' תמוז. הרבי ידע כל מה שיקרה בעולם וכל מה שיקרה גם בליובאוויטש. הכל נעשה אך ורק בהסכמתו, בשביל איזו כוונה אלוהית פנימית, כדי שגם במצבים אלו נעשה אנו סוף סוף את המוטל עלינו

נראה שהיו כמה וכמה שלבים בתהליך התקרבותו אל הבעש"ט, וכפי שבדרך כלל, כאשר אדם אמיתי משנה את דעתו מן הקצה אל הקצה, לרוב אין הדבר קורה בבת-אחת, אלא קימעא קימעא. תחילה, בעקבות דברים שראה ושמע, שככה מעט התנגדותו הנחרצת; יותר ויותר ראה שהדברים יש בהם ממש; עד שהתחיל לחשוב אולי אכן צריך לנסוע אל הבעש"ט ולהתקשר אליו; אז החלו אצלו ההתלבטויות קשות האם אכן זהו הדבר הנכון לעשות והוא החליט לקום ולנסוע.

הסיפור שנספר כאן התרחש, לפי המקובל, בסוף תקופת ההתלבטויות האחרונות בשאלה האם עליו אכן לנסוע אל הבעש"ט.

רבי יעקב יוסף היה הרב המקומי בעיר פולנאה*, ויהודים רבים שיחרו לפתחו לשאלו שאלות שונות בניני איסור והיתר. פעם אחת באה אליו אישה ושאלה אותו שאלה מסובכת בעניין מסויים. רבי יעקב יוסף חשב הרבה, עיין בספרים, ולבסוף פסק את הדין שמותר לעשות כך וכך.

לאחר שיצאה האישה שב הרב לתלמודו וניסה לעסוק בעניינים שעסק בהם קודם, אבל אותה "שאלה" לא נתנה לו מנוח. הוא התחיל לחשוב על כך שוב, כאשר הספק מקנן במוחו, שמא לא פסק כראוי והכשיל את השואלת באיסור חמור. הוא התחיל מחדש לעיין בדבר כאשר הסברות מתרוצצות במוחו לכאן ולכאן. בסופו של דבר, אחרי שעות רבות של עיון ושקלא וטריא, הגיע בשעות הקטנות של הלילה למסקנה שאכן ההוראה שפסק הייתה מוטעית והדבר שהתיר הינו באמת דבר האסור באיסור חמור.

משהגיע למסקנה זו, נבהל, וכל עוד נפשו בו רץ באמצע הלילה לחפש את השואלת, שמא יצליח למנוע

בקשר לחודש כסלו, החודש החסידותי, אליו נכנסנו זה עתה, שכולו מלא וספוג בחגים ומועדים חסידותיים: חג הגאולה י"ט כסלו, "ראש השנה לחסידות"; יום ההולדת (י"ד כסלו) ויום הברית (י"ט כסלו) של חסיד; ובפרט המועדים המיוחדים לנו, ל"דור השביעי" – החל מתחילת החודש אנו חוגגים את בריאותו הגשמית של הרבי שליט"א, ביום הבהיר ראש-חודש כסלו; הימים שקישרו אותנו ואותנו בנישואיו עם הרבנית (ו' כסלו, היום בו נכתבו התנאים – ראה 'בית משיח' גיליון 206 ע' 39 – וי"ד כסלו, היום הנקבע לחתונה); מועדי "דידן נצח" (י"ג כסלו ו' כסלו) וכו' – אביא בזה את הסיפור הבא, אותו שמעתי מפי המוהל המפורסם מכפר חב"ד, הרה"ח וכ"י ר' חיים עוזר ע"ה מרינובסקי:

ישנם כמה וכמה סיפורים, בנוסחאות שונות, אודות התקרבותו של הרה"ק רבי יעקב יוסף מפולנאה אל הבעש"ט. רבי יעקב יוסף היה בתחילה אחד מגדולי המתנגדים החריפים ביותר לשיטתו של הבעש"ט, ולבסוף היה לאחד מתלמידיו הגדולים ביותר, עד שספרו, 'תולדות יעקב יוסף', היה הספר הראשון מתורתו של הבעש"ט שראה אור בדפוס (בשנת תק"מ).

עם הרב לוי יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

הערת המגיה: יש שהעירו שהרי"י לא היה רב בפולנאה עד שנת תק"ל, היינו, 10 שנים אחרי הסתלקות הבעש"ט (ראה 'בית משיח' גיליון 287 ע' 45 הערה 15).

ממנה לעבור על האיסור. אחרי התרוצצות רבה הצליח למצוא את הבית, אלא שאז התברר לו לדאבונו שהמצב הוא כבר לאחר מעשה – הדבר כבר נעשה, מפני שהוא, הרב, התירו ללא כל הסתייגות.

רבי יעקב יוסף לא ידע את נפשו מרוב צער והדבר הציק לו עד מאוד: מה פירוש הדבר, שהוא, הרב, גרם ליהודים לעבור על איסור כה חמור. האם זה אומר שאין הוא ראוי עוד להיות רב? האם בכלל יוכל אי-פעם לתקן זאת?

כאמור, היה זה באותו שלב בחייו בו התלבט מאוד בשאלה האם לנסוע אל הבעש"ט. מאורע זה היה אחד הדברים שגרמו לו להתגבר על כל היסוסיו, לקום ולנסוע אל הבעש"ט, שיורה לו דרך תשובה על החטא החמור לו גרם.

קם רבי יעקב יוסף, לא הביט על ביטול הזמן ועל הטירחה והמאמצים הרבים הכרוכים בנסיעה כזו, שכן בעל-עגלה ונסע אל הרבי.

משהגיע ונכנס לבית מדרשו של הבעש"ט, ראה תור גדול של אנשים עומד ומחכה לרבי (משהו כמו התור "לדולרים"). כל אחד עם הבעיה שלו. יש מי שבא עם שאלות בתורה, רבים מבקשים ורוצים למוע לשמיעה בעבודת ה', אבל הרוב הגדול בא עם בעיות גשמיות: זה זקוק לרפואה שלימה וקרובה, השני מבקש ברכה לזרעא חייא וקיימא, השלישי רוצה עצה וברכה לשלום בית, הרביעי לפרנסה בהרחבה, כאן אישה שבעלה נעלם והשאיר אותה עגונה, וכן הלאה והלאה.

לא הייתה לו לרבי יעקב יוסף ברירה, שכן כשמחכים בתור לרבי אין "מיוחסים". הוא נאלץ לעמוד בתור כמו כולם ולהאזין, למרות רצונו, לבעיותיהם הגשמיות של היהודים הפשוטים שעמדו בתור לידו. הללו לא המתינו שיבקשו מהם, אלא סיפרו מרצונם לעומדים סביבם על הצרות המעיקות עליהם, שגלגלן באו אל הרבי הקדוש, כאשר הם מלאים תקווה ובטחון, שניכרו גם בעיניהם ובפניהם, שהרבי אכן יפתור את כל הבעיות ויביא מזור לכל הצרות והמועקות.

כל המעמד הזה לא היה כלל לרוחו. הוא היה רגיל להיות בחברה אחרת, עם בעיות מסוג אחר, עם למדנים ותלמידי חכמים שכל שיחם ושיגם אינו אלא בדברי תורה ובעבודת הבורא. והנה כאן הוא יורד לרמתם הנמוכה של פשוטי העם, שכל מה שמדריך את מנוחתם אינו אלא המצב הגשמי, הבריאות, הפרנסה וכו'. מה גם שלא מביטים כאן כלל על כבוד התורה, ונותנים לו, לרב הגדול, לעמוד ולחכות בתור יחד עם כל הכפריים, הסנדלרים, החייטים ומקבצי הנדבות, ועל כרחו הוא מוצא את עצמו מאזין לשיחתם הרדודה. מאוד לא מצא חן בעיניו ה"זלזול" הזה באנשים בכלל ובלומדי התורה וברבנים כמותו בפרט.

– במאמר המוסגר: כנראה שגם לאמיתו של דבר ישנה כוונה בעצם העמידה וההמתנה בתור, הלחץ והדחוק וכו', כדי לפעול אצל הבאים ביטול כללי של מציאותם, גם אם היא מציאות דקדושה, ובכך לעשות

אותם "כלי", במידה מסויימת לפחות, לקבל מהרבי. וכפי שמספר הרבי שליט"א (בשבת מברכים אלול תשי"י, בשיחה המפורסמת אודות החבדני"ק שלא טוב לו לא בעולם-הזה ולא בעולם-הבא, אבל "הגיהנום שלנו עדיף מהגן עדן שלהם") אודות אחד הרבנים שהגיע לליובאוויטש ודחקו אותו כל-כך עד שלא הצליח לשמוע אלא את ה"דיבור המתחיל" של המאמר. ומוסיף שם הרבי: מסתמא ידעו מי הוא, והוסיפו לדחוק אותו מתוך "הידור מצווה"...

אם כל זה עוד לא הספיק לו לרבי יעקב יוסף, הרי שתוך כדי כך שהוא עומד בתור, שומע הוא שמידי כמה רגעים התור נפסק, שכן הרבי, הבעש"ט, נכנס למקום חשוב ביותר, לבית הכבוד. עוברים כמה דקות, התור מתחדש, כמה אנשים עוברים, ולפתע שוב נפסק התור – הרבי שוב הולך לאותו מקום, וחוזר חלילה.

רבי יעקב יוסף, שכל הסדר במקום מוזר לגמרי בעיניו, תמה ומתפלא: מה קורה כאן? איזה מין זלזול מופגן זה באנשים שכיתתו רגליהם מרחוק, ובאו לקבל כאן עצה ותושייה? מאחר ולא שמע שיש איזו מחלה הגורמת לבעש"ט לנהוג כך, מדוע אין הוא הולך לבית הכבוד לפני התחלת קבלת האנשים או לאחר מכך?

כמעט שעלתה בדעתו המחשבה שכל הנסיעה לבעש"ט, שכל-כך הרבה זמן, כוחות ומאמצים השקיע בה, לא הייתה אלא טעות אחת גדולה. דומה היה שאין לו מה לחפש ולקבל כאן. כדאי לחזור הביתה מה שיותר מהר ולנסות להשלים, לפחות במקצת, את שהחסיר בגלל נסיעה זו ואת הזמן ש"התבזבז לריק".

אבל במחשבה שניה הוא אמר לעצמו, שאם כבר עשה מאמצים כה רבים והגיע עד כאן, לא כדאי לסגת ממש ברגע האחרון. כדאי "לסבול" עוד קצת, להגיע ולהיכנס אל הבעש"ט – "ונראה מה יהיו חלומותיו". כאן גם ניזכר באותו מאורע שגרם לו כל-כך הרבה צער ועגמת נפש – האיסור שנעשה בגלל שהורה בשוגג שלא כראוי – וקיווה שאולי בכל זאת יש איזה סיכוי שכאן, אצל הבעש"ט, יקבל עצה ותיקון לנשמתו.

בינתיים התור מתקדם, והוא עומד כבר קרוב לחדרו של הבעש"ט. הוא כבר שומע את שאלותיהם של העומדים לפניו ואת תשובותיו של הרבי, כאשר במקרים רבים הרבי עונה עוד לפני שהללו שואלים את שאלותיהם. עוברת האישה שבעלה נסע והותיר אותה עגונה, ועוד קודם שתפצה את פיה אומר לה הבעש"ט במאור פנים: סעי למקום פלוני ושם תמצאי את בעלך. זוג ששנים רבות לא נפקדו מקבל ברכה לזרעא חייא וקיימא, פלוני מקבל ברכה לפרנסה בהרחבה, והכל במהירות ובפשטות כזו, "אין א בעל-שם-סקע אופן". רבי יעקב יוסף מתפלא ונדהם מהפשטות שבה אומר הרבי את הדברים.

רבי יעקב יוסף יצא
מכליו. לנגד עיניו ראה
רוח-קודש גלויה, הן
בנוגע לאחרים והן
בנוגע לעצמו. כעת
התבטל לגמרי מפני
גדולתו וקדושתו של
הבעש"ט והפך להיות
מין המקושרים אליו
לגמרי. אלא שדבר אחד
עדיין הציק לו, והוא
העיו לשאול גם על כך
את רבו: מה פשר אותה
הנהגה של הרבי...

ס יפור זה, כמו סיפורים רבים דומים המסופרים בפי חסידים, מהם אנו למדים שאצל הרבי, הצדיק, העיסוק בענייני העולם הוא ירידה כה גדולה עד שעליו לעשות פעולות גשמיות נמוכות במיוחד כדי שיוכל לרדת כל כך להתעסק בענייני העולם – ממחיש לנו נקודה פשוטה, המושרשת בכל מי שינק ולו משהו משיטת ותורת החסידות: הרבי הוא לא אדם כמונו, יושבי בתי חומר, הנמצאים תחת הגבלות העולם.

– וכמו שהיה המשפיע ר' מענדל מפרש את דבריו של הרבי שליט"א שהתרעם על שמסתכלים באמצע התפילה "על בשר ודם": "מיקוקט אויפן רביין ווי אויף אַ בשר ודם!" (=מסתכלים על הרבי כעל בשר ודם!) – נכון אמנם שגופו של הרבי עשוי מבשר ודם, אבל בהיותו כל כולו אך ורק ביטוי לגילוי אלקות בעולם, הרי כל חייו אינם אלא חיים אלוקיים אמיתיים, וגם גופו הגשמי אינו אלא "כלי" לגילוי אלקות. ממילא מובן, שכשם שהקב"ה אינו מוגבל וימי יאמר לו מה תעשה", כך גם הצדיק, שכל מציאותו היא אלקות, גם הוא אינו נתון תחת הגבלות העולם.

בעצם, הרבי שליט"א מתבטא פעמים רבות גם יותר מזה: שכל יהודי, מכיוון שהוא "חלק אלקה ממעל ממש", ו"העצם – כשאתה תופס בחלקו, אתה תופס בכולו", הינו בעצם למעלה מכל הגבלות העולם, עד שהוא "תופס" ו"בעל הבית" כביכול גם על הקב"ה. אבל ברור שאצל הרבי, "יחידה הכללית", מתגלה העצם וה"יחידה" של יהודי, וממילא הוא אכן "בעל הבית" (לא רק "בעצם", אלא) גם בפועל ובגלוי על כל מה שקורה.

גם כאשר אנו רואים שהרבי והצדיק נמצא לכאורה במצוקה ובצרה, וכולם, כולל גם הצדיק עצמו, מתפללים לרפואתו ולגאולתו – גם אז הרבי הוא "בעל הבית" על כל מה שקורה והוא "מסכים" לכל זה. אילו לא היה מסכים – לא היה הקב"ה עושה זאת, וכדברי חז"ל על הפסוק "צדיק מושל ביראת אלוקים", שהקב"ה אומר "מי מושל בי – צדיק", "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

על הרבי לא שייך לשאול מדוע אם כן עליו לסבול ולהצטער כל כך ואין הוא מבטל את כל המניעות ועיכובים – מאותה סיבה שלא שייך לשאול על הקב"ה מדוע הוא עושה ו"מרשה" שיהיו כל כך הרבה מניעות ועיכובים על אלקות ושהיו בעולם דברים שהם היפך הצדק והישר, והרי ביכולתו לעשות שהכל יהיה רק אור וטוב מלכתחילה. זאת משום שאין אנו מבינים את דרכי ה' ורק הוא יתברך יודע מדוע הדברים צריכים ללכת דווקא כך ומה הכוונה והתכלית שישנה בכל פרט. כך בדיוק בנוגע לצדיק, לרבי, שהוא "בעל הבית" על כל הקורה ורק בהסכמתו נעשה כל מה שנעשה, מפני שידוע הוא את הכוונה האלוקית שהדברים צריכים ללכת דווקא כך.

על רבינו הזקן מסופר ש"פחד" וחשש שמא יתאספו עשרה מתלמידיו – ביניהם מנה גם את החסיד ר' מיכעלע אפאצקער – בפטרבורג, שכן

הוא אפילו רואה בעיניו את אחד הניסים המתגלגלים כאן: חולה שבקושי הצליח לעמוד על רגליו מקבל ברכה, ומיד הוא מתאושש וחוזר לאיתנו, בריא ושלים.

כשמגיע תורו של רבי יעקב יוסף, לפני שהספיק אפילו לפצות את פיו, פונה אליו הרבי ואומר לו: הרב מפולנאה, אל לך לדאוג ולחשוש שמא ח"ו הכשלת יהודים באיסור. פסק הדין שנתת בתחילה, שהדבר מותר, היה נכון ואמיתי. בחינם סיבכת את עצמך לאחר מכן בסברות אחרות, שאין להם מקום בנידון זה מסיבות אלו... – וכאן פתר לו הבעש"ט את הסוגייה ההלכתית.

רבי יעקב יוסף יצא מכליו. לנגד עיניו ראה רוח-קודש גלויה, הן בנוגע לאחרים והן בנוגע לעצמו. הוא ידע שאיש לא סיפר לפני כן לרבי מי הוא ומהי הבעיה המציקה לו, והנה נוכח לראות ולשמוע כיצד הרבי יודע הכל ופותר את כל הבעיות בקלות ובפשטות.

נוספו לזה חידושי התורה ששמע מפיו הבעש"ט "כבדרך אגב", כאשר דחה מכל וכל את הסברות שבגללם היה בטוח שטעה והכשיל יהודים באיסור.

כעת התבטל לגמרי מפני גדולתו וקדושתו של הבעש"ט והפך להיות מן המקושרים אליו לגמרי.

אלא שדבר אחד עדיין הציק לו, והוא העיו לשאול גם על כך את רבו: מה פשר אותה הנהגה של הרבי, להפסיק כאילו במיוחד באמצע קבלת האנשים וללכת פעמים רבות לבית הכבוד, דבר שאינו מן הנימוס ודרך-ארץ כאשר רבים עומדים וממתנים, ונראה כאילו יש כאן זלזול בקהל האנשים.

ענה לו הבעש"ט: כאשר נמצאים למעלה, בעניינים אלוקיים ורוחניים, וצריכים "לרדת" ולטפל בעניינים גשמיים נמוכים, זקוקים לשם כך למאמץ מיוחד ולפעולות מיוחדות שיפעלו ירידה והתלבשות למטה מטה. לשם כך אני צריך מידי פעם לעשות פעולות גופניות וגשמיות נמוכות במיוחד, שיסייעו לי לרדת ולפעול בענייני העולם הגשמיים והנמוכים.

כשסיפר זאת רבי יעקב יוסף לאחר מכן, הוא סיים: הגע עצמך וראה עד כמה מגיעה מעלתו וקדושתו של הרבי! הרי גם כשהרבי עסק בגשמיות, לא היה זה אלא גילוי אלקות ברוח הקודש, "גילה סודו אל עבדיו הנביאים". ובכל זאת נחשב הדבר לירידה כה גדולה בשביל הרבי, עד שהזקק לעשות דווקא פעולות כה נמוכות וגשמיות לשם כך, שכן מצד עצמו הינו למעלה מעלה עד אין קץ גם מדברים אלו.

מחד צריך לזעוק בכל התוקף "עד מתי?!" ו"יחי אדוננו", ולדרוש ולתבוע מהקב"ה ומן המלך המשיח שנראה כבר את הטוב הגלוי בעיני בשר, ומאידיך, ביחד עם זה עלינו להיות בטוחים, ועד שיוצאים כבר בריקוד של שמחה "בתופים ובמחולות" על הניסים שהקב"ה עושה עמנו כל הזמן, ובוודאי יעשה עמנו להבא בטוב הנראה והנגלה

בעבודתם הקדושה היו שורפים את ה"טיינע סוביעט", שהרי הכוונה שיהיה "בירור" ולא שבירה.

לכן הלך רבינו הזקן למאסר וקיבל את כל הייסורים הגשמיים והרוחניים הכרוכים בו, תוך ידיעה והסכמה למה בדיוק הוא הולך וברצון שזה יקרה אכן דווקא כך, משום שכך היא הכוונה האלוקית.

והרי הרבי שליט"א מדגיש תמיד כי כל רבי הוא "ממלא מקום" של כל רבותינו נשיאינו שלפניו. "ממלא מקום", מדגיש הרבי, פירושו, שהוא ממלא את כל המקום, וישנם בו את כל מה שיש בנשיאים שלפניו, נוסף על העניין המיוחד שלו בדור זה.

לפי זה ראוי וצריך לחזור ולהדגיש שוב ושוב: כשם שברור ופשוט שלא קיימת מציאות שהקב"ה ניסה ורצה והשתדל מאוד אלא שח"ו לא הצליח, כך ברור ופשוט שלא קיימת מציאות שהרבי שליט"א ניסה ורצה והשתדל מאוד וח"ו לא הצליח.

וכשם שנדמה לכאורה לפעמים שהקב"ה "לא הצליח" – הוא הרי רוצה שהדברים יתנהלו בצדק וביישר ועל פי התורה ובכל זאת נראה שהדברים לא הולכים כפי שהוא רוצה; הוא נתן לנו בחירה חופשית וכביכול התחנן שיהיה "ובחרת בחיים", אך יש ומנצלים את הבחירה לכיוון הופכי; הוא אמנם גומל סוף סוף לרשע כרשעתו ולצדיק כצדקתו, אבל לכאורה הדברים מתנהלים לא כפי שהוא רוצה – ולמרות זאת ברור ופשוט לכולנו שלא קיימת ח"ו וח"ו מציאות כזו שהקב"ה ניסה ורצה וח"ו לא הצליח. ברור לנו שהוא יתברך ידע בדיוק מה יקרה, שאצלו "הכל בשליטה" אלא שיש לו בזה איזו שהיא כוונה פנימית, מדוע זה צריך להיות כך, אבל סוף סוף הוא "בעל הבית" המוחלט ורצונו יתברך יתמלא במילואו דווקא על ידי אותם דרכים "עקלקלות" שהם היפך רצונו הגלוי, – כך בדיוק גם בנוגע לרבי:

גם כאשר ראינו את הרבי זועק ומתחנן "מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה" – גם אז ידע הרבי מראש מה יקרה, ואילו רק היה מחליט כך, היה יכול לבטל זאת ולעשות שהכל יהיה אך ורק באופן של אור וטוב מלכתחילה. כל מה שקורה הוא בהסכמתו המלאה ו"בשליטה", למרות שאין לנו שום הבנה בשום אופן איך זה יכול להיות. ישנה איזו שהיא "כוונה פנימית" אלוקית שבגללה צריכים הדברים להתנהל בצורה בה הם מתנהלים – אם כדי שהדברים יהיו באופן של "בירור ולא שבירה"; ייכנסו בתוך הטבע; יהיו באופן של "מלמטה למעלה"; או איזה ביאור שלא יהיה, מובן או לא מובן כלל וכלל – ועם כל הכאב והצער הנורא הכרוך בזה, דווקא כך תושלם הכוונה האלוקית, ואף באופן נעלה יותר.

הרבי ידע מה וכיצד אמור לקרות הן בתשל"ח, לפני ראש חודש כסלו, הן במאורעות שהיו קשורים עם הספרים, הן כשדיבר על גזרת "מיהו יהודי" ועל שלמות ובטחון עם ישראל וארץ ישראל והן בכל העניינים. הרבי ידע שיהיה ז"ך אדר ראשון תשנ"ב, ז"ך אדר תשנ"ד וגי' תמוז. הרבי ידע כל מה שיקרה בעולם וכל מה שיקרה גם בליובאוויטש. הכל נעשה אך ורק

בהסכמתו, בשביל איזו כוונה אלוקית פנימית, כדי שגם במצבים אלו נעשה אנו סוף סוף את המוטל עלינו. וסוף סוף ברור ופשוט שכוונה אלוקית זו תתמלא במאה אחוז בכל הפרטים.

גם כאשר רואים אנו כי העניינים הולכים בניגוד גמור למה שהרבי רוצה ומבקש ותובע ודורש, גם אז צריך לזכור ולדעת: סוף כל סוף "הכל בשליטה", ישנו מי שיודע בדיוק מה קורה ולמה קורה כך. דווקא כך, לפעמים באופן שיתרון האור צריך לבוא מתוך החושך דווקא ומתוך הכאב והצער דווקא, תבוא הכוונה האלוקית לידי מילוי באופן המתאים ביותר.

סוף כל סוף ברור ופשוט "אז דער אויבערשטער וועט אויספירן און דער רבי וועט אויספירן" (=שהקב"ה ימלא וישלים את רצונו, והרבי ימלא וישלים את רצונו), ובדיוק כפי שהוא רוצה, עם כל הפרטים והאופנים, גם כשלו אין הדבר מובן כלל וכלל מדוע ולמה זה צריך ללכת כך, כשיה בגלוי בניגוד גמור למה שהיה צריך להיות.

אחד העניינים שגילו לנו את טעמם, הוא שאירועים אלו צריכים לגרום לנו שנבקש ונתבע. "ובקשו את ה' א-לוקיהם ואת דוד מלכם". לבקש ולתבוע, ובכל התוקף, מהקב"ה וגם מן המלך המשיח עצמו: "עד מתי?!", רוצים אנו ומשתוקקים לראות כבר גם בעיני בשר את האור והטוב הגלוי, "הטוב לנו".

שהבקשה והתביעה יבואו דווקא "מלמטה למעלה" ויפעלו את ההתגלות. וכפי שאומר הרבי בשיחת ב' ניסן תשמ"ח ששיקר הסיבה לזה שמרעיסים אודות "עד מתי?!" היא בגלל העניין של "יחי המלך" שישנו במיוחד במלך המשיח, שמלכותו מתקבלת ע"י העם, "מלמטה למעלה", ועי"ז הוא מתגלה גם לעיני כל, וכן שהעם ממלא את שליחותו ותפקידו, ומקשר את כל העולם, גם את אומות העולם, ובמיוחד ע"י שבע מצוות בני נח, אל הקב"ה ואל המלך המשיח, שכולם יכירו וידעו "כי לך תיכרע כל ברך תישבע כל לשון".

ויחד עם התפילה והזעקה והתביעה בכל התוקף, צריך כל הזמן לזכור ולדעת, ש"יש בעל הבית לבירה זו", העולם אינו הפקר חס ושלום וסוף סוף הכוונה האלוקית היא אך ורק לטוב, טוב אמיתי ומוחלט, שסוף סוף יתגלה גם לעיני בשר. עצם הדגשת וקביעת אמונה ובטחון זה בליבנו, מגלה את הטוב האמיתי בנפשנו פנימה, ועל ידי זה מתגלה הדבר גם בעולם, שאכן יהיה טוב גם בגלוי ובפשטות.

לכן, מחד צריך לזעוק בכל התוקף "עד מתי?!" וי"חי אדוננו", ולדרוש ולתבוע מהקב"ה ומן המלך המשיח שנראה כבר את הטוב הגלוי בעיני בשר, ומאידך, ביחד עם זה עלינו להיות בטוחים, ועד שיוצאים כבר בריקוד של שמחה "בתופים ובמחולות" על הניסים שהקב"ה עושה עמנו כל הזמן, ובוודאי יעשה עמנו להבא בטוב הנראה והנגלה, באופן של אור וטוב מלכתחילה, בהתגלותו המלאה של מלכנו משיחנו שליט"א בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש. **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**